

LBRIS | We know
CORNEL GEORGE POPA books

MOARTEA LUI PONGO

roman

CÎSMIGIU
books

Cuprins

Unu.....	5
Doi	71
Trei.....	137
Patru	
Ultima parte și ultima. Hai, că nu mai e mult. Nici pentru voi, nici pentru mine.....	199
Cinci	
Gata. După el, se va sfârși totul. Și pentru voi, și pentru mine	256

UNU

Mă numesc Vasiliu Grigore. Prietenii, demult, îmi spuneau Grig. Mă simt gras, urât și bătrân. De fapt, chiar sunt gras și urât. Bătrân doar mă simt. Am 49 de ani, dar arăt ca de două sute. Copiii sunt mari, au plecat. Nevasta m-a părăsit. În acte, a divorțat, fiindcă s-a săturat de mine, iar eu n-am găsit destule motive pentru a o întoarce din drum. Și, chiar dac-aș fi găsit, să zicem, tot ar fi divorțat, că nu mai suporta. În locul ei, cred că aș fi făcut la fel, n-o condamn. Toate femeile, după căsătorie, speră la o viață mai bună. Însă, când aștepți aproape douăzeci de ani viața asta mai bună, și, în loc să fie mai bună, e mai rea, mult mai joasă decât pragul de la care ai început, ce faci? Unele, foarte multe, nimic. Plâng și se chinuie. Altele, ca nevastă-mea, dau divorț. Bravo ei, bine că a îndrăznit! Altfel, am fi avut toți patru, probabil, o viață cruntă. Așa, am doar eu. Nu mă plâng, îmi merit soarta. Ce, suntem toți oameni de succes și reușite? Păi, atunci, de unde să iasă rebuturile? Pentru a deosebi plânsul de răs, trebuie o graniță, nu?

Locuiesc singur, într-o garsonieră confort doi spre trei, dintr-un cartier mărginaș, într-un bloc murdar, plin de țigani, șomeri, pușcăriași, vagabonzi, curve și drogați, dar bine măcar că am o casă, fiindcă, mulți ani, am stat

numai cu chirie prin cele mai jechoase zone ale Bucureștiului. Le cunosc mai bine decât propriile-mi buzunare. Când îți fluiereă vântul prin portofel și mai târâi după tine și un cățel bolnav, nu poți alege. Iei ce găsești sau ce ți se oferă, n-ai pretenții. Trebuie să spui mersi că ești primit. Decât pe stradă, mai bine undeva. Corect? Corect.

Sunt un om cu o viață distrusă și un câine pe moarte. Asta-i povestea mea. V-o spun de la bun început, să n-avem vorbe la proces. Vreți să citiți mai departe? Citiți! Nu vreți? Treaba voastră, eu v-am prevenit.

Merg la serviciu cu metroul, cu două tramvaie și un autobuz, dar nu chiar în ordinea asta. Primă oară, fac pe jos vreo cinci sute de metri, printre munți de gunoarie, c-așa-i la noi, până la primul tramvai. Indiferent ce oră ar fi, ce vreme ori ce anotimp, măcar doi, dacă nu mai mulți, îmi cer fie o țigară, fie un leu să-și ia o bere, fiindcă aici nimeni nu doarme niciodată și toți freacă menta pe-afară. Uneori, le dau, alteori, nu. Când le dau, zic, dacă-și aduc aminte, vreun mulțumesc grăbit, apoi mă uită. Dacă nu le dau, mă înjură și aruncă după mine cu pietre. Pietre, sticle goale, bolovani, cărămizi și chiar pantofi. Unul a aruncat odată și cu un lighean. Nu contează că locuiesc acolo, nu contează că mă știu, măcar din vedere, de ani buni, trebuie să le dai, asta-i regula. Fiindcă, dacă nu le dai tu, vecinul lor, cine să le dea? Tu ești exact ca și ei, doar că ai un leu, doi prin

buzunare. Ei sunt nimeni. Acolo stau, acolo respiră, acolo mor. Eu și alți vreo doi ieșim din ghetou, avem slujbe. Suntem norocoși. Restul, aproape toți, n-a ajuns de ani de zile nici până la cea mai apropiată stație de tramvai. Și de ce-ar face-o, în fond? Unde să se ducă și pentru ce? Curvele sunt în ghetou, drogurile sunt în ghetou, băutura e în ghetou.

Iar când spun băutura, nu mă refer la ceea ce beau oamenii când beau, nu. Vecinii mei sug spirt trecut prin pâine, amestecă pasta de dinți cu alcoolul de 90% și cu apă, să țină mai mult, fierb cartofi cu sfeclă, usturoi și magiun industrial de prune, apoi le distilează, fac țuică din corcodușe, prune furate, mere, duche și zarzăre. Când n-ai bani și n-ai bani, bei dezinfectante, vopseluri, combini aspirinele cu apa de colonie și altele. D-ai-a spirtul trecut prin pâine e parfum curat, e lux, e beție de patroni, fiindcă cei mai mulți beau spirtul simplu, direct din sticlă. Jap-jap, o ceapă, jap-jap și gata, ești mucic. Astfel de băuturi teucid în câțiva ani, dar, la noi, moartea e o obișnuință de zi cu zi. Fără moartea lângă noi, ne-am pierde antrenamentul, ne-am fleșcăi ca râmele. Moartea, paradoxal, ne ține vii. Suntem ca într-un război, răniții nu ne impresionează, și nici morții. Hai, cade o bombă, ceva, omoară douăzeci dintr-un foc, mai tresari puțin. Dar un cadavru, ici și colo, aproape că ne dă chef de viață și ne aduce aminte că nu suntem ca ei.

Pe jos, văd numai seringi, tampoane, rahați, gunoaie, noroi, cârpe și altele, nu le mai enumăr. Când

plouă, trebuie să-mi înfășor pantofii în niște pungi de plastic, pungi pe care, după aceea, le-arunc, dar altfel nu poți ajunge la asfalt. Sau ajungi la tramvai, dar fără pantofi. Te privește, tu alegi. Când ninge, e prăpăd. Iarna, murim ca la Stalingrad. Zăpada acoperă mizeria, uniformizează murdăria, frigul face să mai scadă putoarea, se schimbă peisajul, dar nu mai vezi gropile. Plus că ieși din bloc gata congelat, fiindcă nu prea avem căldură, pe de-o parte, plus că mulți și-au demontat caloriferele, când nu au mai găsit fier disponibil, și le-au vândut. Se încălzește fiecare cum poate. Mai cu o sobă improvizată, mai cu o apă caldă la picioare, mai cu o haină în plus, mai cu un reșou, că toți fură curent, direct de la stâlpii de iluminat. În fine.

Ieși din bloc și îți poți rupe gâtul din doi pași, iarna. Trebuie să mergi ca pe-un teren minat. Dacă poți merge, că mașinile de dezzăpezire n-ajung la noi, nu le-a văzut nimeni, niciodată. Mașinile de dezzăpezire circulă prin centru și apar des la televizor. Ce să caute la noi și de ce? Suntem ai nimănu, pe cont propriu. Cine rezistă, rezistă. Cine nu, nu. Unul a căzut într-un șanț, mort de beat, a nins, și-au dat peste el tocmai în primăvară, din cauza mirosului, mâncat pe jumătate de câinii vaga-bonzi.

Câinii de-aici umblă în haite și sunt aproape sălbatici. S-au adunat, cred, de prin toate zonele Bucureștiului. Atacă direct, fără semnal, ca lupii. Dacă n-ai o bătă în mână ori un buzunar de pietre, ești mâncat, la propriu. Pe noi ne mai știi. Dar pe ăia

de-afară, străinii, veneticii, nepoftiții, nu, și să vezi atunci distracție, panică și urlate de groază.

Iar vara, când sunt vreo patruzeci de grade afară, mamă-mamă! Fără o batistă la gură, aproape te sufoci. Aerul e gros ca untdelemnul. O ceață moale plutește deasupra gunoaielor. Șobolani grași, cât iepurii, își târâie leneș, prin praf, cozile grele. Muștele bâzâie continuu. Toate miresmele și duhurile se desfac, se amplifică, se îndesesc, urcă până la cer și te doare capul ca după o beție grea. Însă oamenii s-au obișnuit, trăiesc. Și eu încă trăiesc. Te obișnuiești cu orice, dacă n-ai de ales. Iar, pentru cei ca noi, nu există alternative. Ori aici, ori în pușcărie, ori la cimitir, că de spitale, doctori și medicamente n-avem bani. N-avem și punct.

Tramvaiul mă duce până la cel de-al doilea, al doilea mă duce până la cea mai apropiată gură de metro, schimb metroul de două ori, apoi iau autobuzul.

Primele două tramvaie sunt gratis. Moca. Bonus. Controlorii n-au curaj să se-abată pe traseul nostru, fie și din greșeală, ori însoțiți de poliție, c-ar lua cafteală. Sau ar rămâne cu ochii-n soare. Sau și, și. De ce să-și mai bată capul și pentru ce? Se schimbă ceva? Nu. Atunci?! Mai bine merg pe burtă și se fac că nu văd. Linia de tramvai a existat înainte ca noi să ne naștem și va fi și după ce noi nu vom mai fi.

Noi, de altfel, nici nu existăm. N-avem acte, n-avem slujbe, n-avem viitor. Tot ce se întâmplă se întâmplă acum. Mâine e un concept permis doar bogăților. Suntem pleava societății. Nu facem parte din

nicio statistică. Lumea ne-a uitat. Copiii ne-au abandonat. Părinții ne-au murit. Nevestele au divorțat de noi. Am pierdut casele pe care le-am avut odată. Iluziile, toate, s-au risipit ca fumul. Dar trăim, ce să facem? Încă mai trăim. Cât? Dumnezeu știe. O zi, o lună, un an sau până diseară, depinde de noroc. Cine-l are. Cine nu, iarăși, nu. Trebuie să fie o selecție naturală și-aici.

Unii, destui, se suie în tramvai doar pentru a dormi puțin, chinuit, pe vreun scaun, și nu coboară cu orele. Ce să le spui? Alții sunt mangă de beți sau pe punctul de a o face. Alții se ceartă. Toți au capsă pusă și se uită urât. Toți put. Toți cară după ei sacoșe. Toți vorbesc tare. Cel mai bine, știu din experiență, e să simulezi că ești surd, mut și orb. Nu te doare capul și cobori viu unde vrei tu să cobori, nu aruncat din mers ori călcat în picioare.

Plec pe la șase dimineața și mă întorc în jur de cinci, dacă nu și mai târziu. Ca paznic, n-ai o slujbă prea interesantă. Și încă e o slujbă bună. Plătită prost, dar sigură. Nu-ți rupi spatele cărând saci după saci, nu te grăbește nimeni, umbli curat, ai o responsabilitate. Ești aproape cineva. Ca muncitor necalificat, la împins vagoane, mereu fugărit, mereu cu ochii pe ceas, că staționarea costă și nimeni n-are chef să scoată bani în plus din buzunar, printre strigăte de hai, mai repede, unde te uiți?, ia-l și pe ăsta, boule!, fii atent, că-l scapi, te simți ca un sclav.

A fi paznic e o treaptă superioară pe piața muncii. Ei, acum se spune că ești agent de pază sau bodyguard,

dar, când chiar păzești niște depozite de marfă să nu ți le spargă țiganii ori să le dea foc, ai ce face, vă asigur. Noroc de niște câini pripășiți pe-acolo, al dracului de răi, care latră ca nebunii până și la o pasăre care zboară pe deasupra, darmită dacă se-apropie unul de gard, însă, oricum, trebuie să fii cu ochi-n patru și cu mâna pe bâtă. Vin mașini, ies mașini, se încarcă, se descarcă, notezi cine-a intrat, unde s-a dus, chestii dintr-astea. Când e cald, te coci de cald, când e frig, te caci pe tine de frig, iar când plouă, plouă.

Într-o vreme, lucram 12 cu 24. Acum suntem trei schimburi, și eu fac dimineața, că e mai multă agitație, plus că sunt și un fel de șef, altul, de prin zonă, face după-amiaza, iar ăla de noapte face de noapte, că n-are unde să doarmă, e cel mai boschetar dintre noi. Dar are serviciu? Are. Câștigă un ban cinstit, fără să dea în cap ori să fure? Câștigă. Bravo lui!

Dintre noi trei, eu sunt singurul navetist, băiat de București cum ar veni, singurul cu liceu și bacalaureatul luat, singurul care știe să scrie, cât de cât, și singurul cu telefon mobil. Ceilalți doi – țărani. Unul a fost dat afară din casă de copii, copiii au vândut casa și omul a rămas pe drumuri, iar ăla de prin zonă e de prin zonă. Când întârzie și strigi mai tare, vine imediat și se scuză ba că porcul, ba că vaca, ba că găinile, ba că zarzavaturile. Om muncitor, lucrează toată ziua și tot de pomană. Dacă n-ar fi salariul de paznic, ar muri de foame, că are patru copii, vai de mama lui! Hai, o ciorbă, niște cartofi, o bucată de carne mai găsește el, dar, când vine toamna și

trebuie să le cumpere rechizite, haine, pantofi, paltoane și cămăși, că toți sunt minori, e jale. Am fost la el în casă: curat, ce să zic? Trei camere, o bucătărioară de vară, o magazie, grădină, pomi, vișă de vie, liniște, aer curat, frumos. În fine, să trecem.

Nu mi-am mai gătit o mâncare caldă de câteva luni. Am un aragaz micuț, cu butelie, dar cine dracu' să-și facă de mâncare când vine acasă obosit, murdar, transpirat și cu nervii vraiste? Nu c-ar fi munca prea stresantă, dar două ore la dus, două ore la întors, cât mai stai pe-acolo, te cerți cu unul, țipi la altul, obosești. Prefer să beau o bere și să beau o bere. Corect? Corect. Bei o bere, fumezi o țigară, mai bei o bere, mai fumezi o țigară și, deodată, parcă ți-e mai bine. Asta în cazurile când îți este bine. Când nu ți-e bine, înjuri, trântești, îți bagi picioarele și te culci îmbrăcat. Ducă-se, zici. Ducă-se toate, în pizda mamei lor! Și-adormi înjurând. Cel mai adesea, adormi înjurând. Și te trezești înjurând.

E greu să ai o viață ordonată când tu, de fapt, n-ai nicio viață. De trăit, trăiești, dar viața ta nu se cheamă viață. De ce să te mai speli?, de ce să te schimbi?, de ce să mănânci? Când bei, totul se schimbă. Iar, dacă nu se schimbă, te doare fix în cur. Trecutul a murit, prezentul pute, iar viitorul nu există. Pentru noi, viitorul este doar ziua de mâine. Mai departe, n-avem voie să visăm. Mâine și-atât. Te-ai trezit a doua zi? Ochei, vezi tu ce faci, te descurci. Nu te-ai trezit? E la fel de ochi, ai scăpat de griji, aleluia, se ocupă alții de tine, te-ai scos.

În casă domnește o mizerie neagră, mi-e și greață să mă uit în jur. Uneori, rar, mai strâng una-alta, mai arunc sticlele, dau puțin cu mătura, dar îmi trece repede. Trebuie doar să mă uit pe geam, la blocurile din jur, la ăia de-afară, la munții de gunoaie care ne-nconjoară și mi se ia.

Blocul nostru primește căldură din când în când, curent, din când în când și apă, din când în când, fiindcă nimeni nu-și plătește întreținerea. De fapt, mint. Puțin, dar mint. Într-o vreme, eu și alți câțiva fraieri plăteam. Ne achitam întreținerea lună de lună. Sau aproape lună de lună, că nici noi n-o duceam chiar pe roze. De unde, de neunde, scoteam banii. Însă toți ceilalți, nimic. Eram o mână de excepții, într-o mare de restanțieri. Ce rezulta de-aici? Da, corect, ați ghicit, fix zero. Datoriile curgeau, penalitățile se adunau și toți sufeream, pe scurt. Ce importanță are vocea unuia, când toți ceilalți nu doar că tac, dar nici nu-l susțin? Exact, corect, stimați telespectatori, din nou, extraordinar, cum de v-ați dat seama? nicio importanță. Te simți ca un prost și gata. Te simți ca un prost și-atât. Pe scurt, te simți ca un prost. Ce ești tu? Doñ Quijote? Nu, puiule, nu. Nu există astfel de Doni în lumea noastră. Există doar un adevăr brutal de simplu: oamenii n-au bani. Întreținere? Mâncare sănătoasă? Vacanțe? Timp liber? Diete? Ha, ha, ha, ha, ha! E ca și cum ai vorbi unui crocodil despre beneficiile salatei de pădăie.

Și, chiar dac-ar avea, banii le trebuie oamenilor pentru altceva: băutură, țigări, curve, droguri, pariuri,

jocuri de noroc, fiindcă, fără puțină distracție și evadare, viața asta pe care o ducem chiar că te-ar putea ucide în câteva zile. Așa, cu una, cu alta, ne mai amăgim. Fentăm ușor moartea, însă nu pentru multă vreme, că tot acolo ajungem, mai devreme sau mai târziu. Noi, oricum, mai devreme. La murit, suntem campioni, nimeni nu ne întrece. Vine dricul pe la noi de zici că-i metro. Mereu depășim planul de morți la hectar. Copii, bătrâni, femei, și, în special, bărbați tineri. Treizeci, treizeci și cinci, patruzeci de ani – e maxim pe la noi. Murim ca în Evul Mediu.

Eu, la aproape cincizeci, sunt un fel de campion neomologat. Sunt Cassius Clay, combinat cu Usaim Bold, plus Chuck Norris egal love. Dar eu am trăit și altfel, o vreme. M-am conservat un timp, aproximativ, mi-a fost bine. Eu, printre ei, vin dintr-o altă viață. Ei n-au avut-o decât pe asta, cât au avut-o și cât o vor mai avea, că anii lor sunt aproape numărați. Pentru noi, nu mai există ieșire. Unde să fugi din Iad? Încotro s-o iei după ultima stație? Când fundătura dă într-o altă fundătură, mult mai rea decât prima, stai pe loc. Ori pleci, dar apoi te întorci.

Apa se poate opri și câteva luni, curentul – măcar o săptămână, două, iar căldură în calorifere n-am pupat de două ierni. De Revelion și Crăciun, așa, ceva-ceva, din mila Primăriei, am mai primit. Mai vin unii cu haine, cu mâncare, lapte praf, conserve, hârtie igienică – și, atunci, e sărbătoare. Dumnezeu coboară iarăși printre

noi. Zâmbim și ne mângâiem ridurile. Dăm cu săpun pe noi. Ne spălăm. Ieșim pe-afară, cu burțile pline, fumăm, ne uităm la soare și oftăm, pentru că, după asta, știm sigur că vom trăi la fel. Dar o zi, două, trei pe an, e puțin altfel.

Și eu măcar am geamuri la apartament, un aragaz, un pat numai pentru mine, un dulap, o masă, patru scaune și-un taburet. Alții, mai sărmani, n-au. La ferestre, au folie de plastic bătută-n cuie. Dorm câte trei-patru, dacă nu mai mulți, în același pat. Tot acolo mănâncă, se uită la televizor, se bat și fac sex. Dacă nu și-au pus tot ce e de lemn pe foc, au vândut, pe doi lei, sau le-a fost furat. Cea mai sigură la locuințele astea trebuie să fie ușa, că e full de spărgători și borfași în jur, care deschid orice doar cu un capăt de sârmă, d-aia al doilea lucru obligatoriu e să ai măcar două yale, așa, ca măsură de siguranță, pentru a arăta că te interesează.

Pe lângă geamuri la ferestre și ușă, am o slujbă. De două ori pe lună, mulți-puțini, primesc bani pentru ea. Ies zilnic din ghetou. Văd alți oameni. Simt alte mirosuri. Am amintiri, chiar frumoase. Am la ce mă gândi când mi-e greu și-mi simt sufletul uscat. Comparativ cu ei, sunt un Boss. Și-l am și pe Pongo. Cât îl voi mai avea. Ei n-au nimic. Nimic-nimic. Și ce? Au murit? N-au murit. Vor muri, însă asta e o discuție aproape filosofică.

De salubritate, nici nu mai vorbesc. Care salubritate? Ce salubritate? De unde? N-avem tomberoane.